

Buda Ferenc

Viszont-üdvözet

Keresztes Dórának
és
Orosz Pistának

*Nyitott a kéz, tárulva vár a szív,
tenyérbem elfér, lám, egy pályáiv,
s a téridőt szelíden körbezárja
Herr Möbius furfangos pántlikája.*

2015 kezdetén

Hengertükör, vonalzó, cirkalom

– Visszhangok – avagy: visszfények –
Orosz István műveire –

*Vándor megállj, tekints a néma éjbe:
a léted ki-, a lépteid bemérve.*

*Fényből-homályból, lásd, ki integet:
teremt csodákat, elmozdult teret,*

*s játszván, akár a gyermek, önfeledten,
világot szerkeszt jól kimért keretben.*

*Háromszögű vonalzó, cirkalom.
Napóra áll – vagy jár? – a kőfalon.*

*Térhatáron, se kívül, sem belül,
ablaknyílásban szótlan férfi ül.*

*Ember? No nem: csupán egy mellszobor.
S a kópárkányra rászítál a por.*

Abszurditás? Kimódolt képtelenség?
Belekódolva jó- meg balszerencsénk.

Test sziluettje póre szirtfokon.
Hang vagy huzal szorul a torkodon?

A fej körül kerengő grádicsok
mögött angyal vagy ördög incseleg?

A 100-as szöggel átvert búzafej
vércseppjeit ugyan ki fogja fel,

s vajon mi szállong, átok vagy ima
lebegő létünk oszlopaira?

Falak, útvesztők kőből összerakva.
Csipkéről csótány mászik homlokodra.

Eltávolodva táguló sinek
nekizuhintanak a semminek,

s az itt meg ott már végképp összeforr –
minden irányban zöld a szemafor.

Vándor, agyó! S ha futja még türelmed,
biccentsél oda jó Albrecht Dürernek.

Lásd: a káoszról élet meg halál
hengertükörben végül összeáll.

Folytathatnám még akár reggelig,
mígnem e tér igékkal megtelik,

ám a hunyorgó elme visszarebben,
hisz itt a Látvány lép fel főszerepben,

s nem pelyva-szó, amit szemünkbe mond.
Soraimat zárja le hát e pont.

Utóirat:

Mielőtt még bagolyra fölcserélne,
veréb pajtás, pottyants a bölcs fejére,

s magasból less reá, akár a Hold.
Rövid az élet – el ne tékozzol.